

ŘEMESLA ZA KARLA IV.

ŽÁCI VIII. ROČNÍKU

Mečíř

- Mečíř byl řemeslník vyrábějící meče
- Na rozdíl od kováře, který pracoval jen s kovy, zbrojář musel ovládat práci i s kůží a dřevem. Zbraně je totiž často nutné osadit, nebo vytvořit rukojeti, či násady

druhy Mečů:

- Dvouruční meče
- Jedenapůlruční meče
- Jednoruční meče
- Za doby Karla IV. byl vyroben Svatováclavský meč

MEČÍŘI a OSTRUŽNÍCI

Ostružník

Vyráběl ostruhy pro jezdce

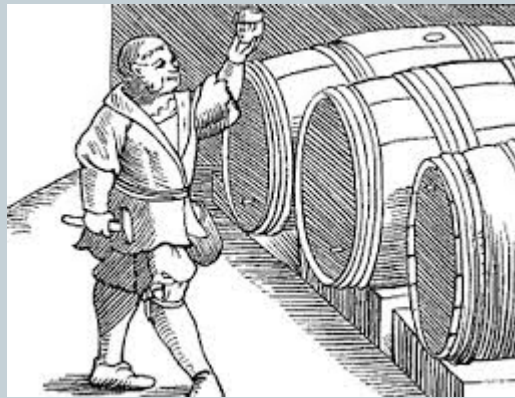
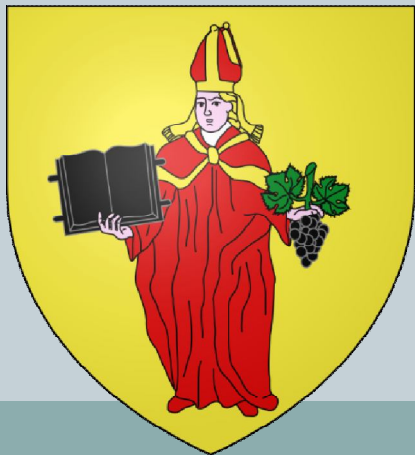
Paliči vína

ŠTĚPÁN MEDEK

- pálení vína k nám začalo pronikat ve 14. století, od páleného "zženého" vína až po náročnější destiláty. Vyráběli je apatykáři (prodáváno jako lék), později přímo paliči vína, vinopalníci či mořipivové.
- již v minulosti se jednalo o řemeslo mimořádného významu. Pivo se nejprve vařilo ve všech domech, jejichž majitelé měli plné měšťanské právo. Postupně prošel proces výroby změnami a to se projevilo oddělením činnosti sladovníků a pivovarníků.

ČEPIČKÁŘI

ADÉLA SKYBOVÁ

• SPECIALISTA NA VÝROBU
PÁNSKÝCH ČEPIC A DÁMSKÝCH
NEVYŠÍVANÝCH ČEPCŮ

• U TOHOTO ŘEMESLA
DOCHÁZELO VĚTŠINOU KE
SPOJENÍ S ŽIVNOSTÍ NIKOLIV
KLOBOUČNICKOU, ALE
KOŽEŠNICKOU

KLOBOUČNÍCI a ČEPIČÁŘI

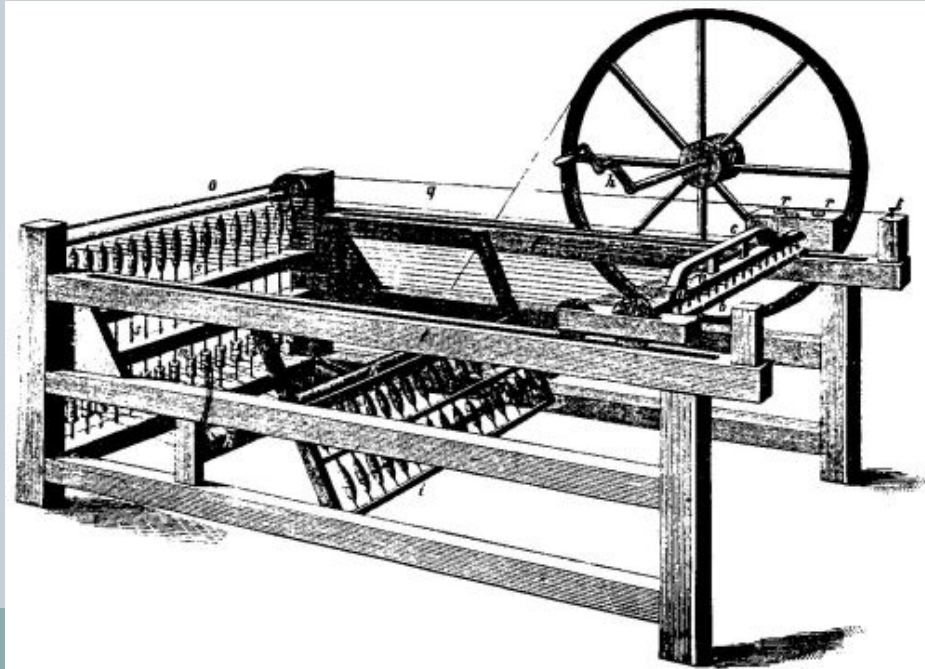
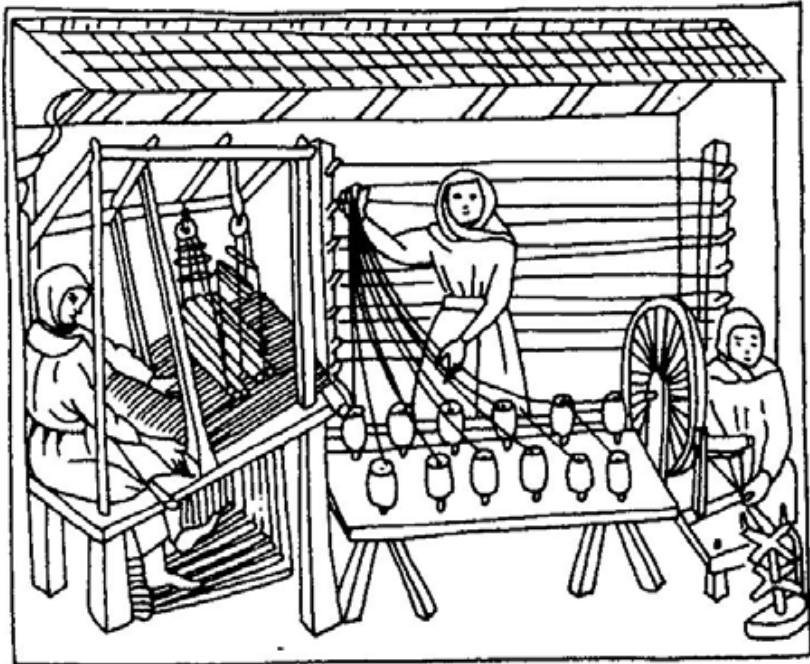
PLÁTENÍCI

NATÁLIE ŠEBESTOVÁ

- patří k nejstarším řemeslům
- textilní řemeslo- vyskytovalo se především na venkově a do města vozili jen své výrobky; ve městech až později
- přinesli jej na Jižní Moravu řemeslníci z Flander ve 13.století, které povolal Přemysl Otakar II.
- byli to především obchodníci s plátnem; pracovníci, kteří upravovali plátno před tkaním; tkalci; dále běličí nebo barvíři a mandlíři pláten
- Vyráběli plátna žemněná (lněná), pačesná, konopná, křečná, režná, domácí, prutovaná, činovatá, truhličná, pytlíková, mlynářská, mandlovaná nebo nemandlovaná, vlaská, německá, nidrlantská, levská, holubářská, kamenská, svídnická, mejtská, turnovská, kolčová, frejberská, pariská, pohanská a mnohé další druhy.

SVÍČKAŘI

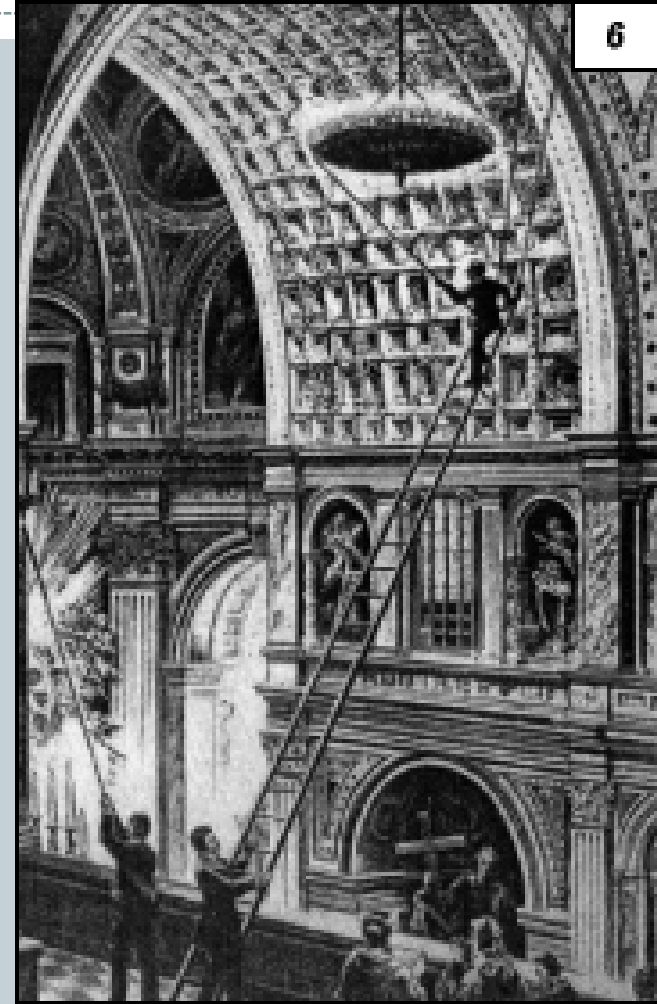

LUCIE KAŠÍKOVÁ

- Suroviny k výrobě svíček byly ve středověku drahé, mohl si svícení s nimi dovolit spíše jen zámožnější člověk.
- Obvyklejší svítit bylo loučemi, k jejichž výrobě lze použít v té době mnohem dostupnější materiály (dřevo, pryskyřice ...)
- Svíčky se používaly při církevních obřadech, v kostelech.
- Běžněji používané ke svícení bývaly většinou svíčky z loje, neboť lůj byl přece jen levnější než včelí vosk, jež sloužil i jako platidlo a byl navíc využíván mnoha jinými řemesly. Z něj se svíčky vyráběly jen pro velmi významné příležitosti, např. šlechtici jimi mohli dokazovat své bohatství. Vosk měl proti loji tu výhodu, že při spalování nesmrděl, na druhou stranu bylo nevýhodné spotřebovat jej na „pouhé“ posvícení, které je při tom možno obstarat daleko levnějšími způsoby.
- Svíčky v té době vyráběné nepřipomínaly ani zdaleka ty dnešní z včelího vosku, které jsou zhotovovány vlastně zavínutím okolo knotu. Tehdejší výrobní postup byl zcela odlišný, zakládal se na postupném namáčení knotu do roztaveného vosku. Z toho je jasné, že se tehdejší tvar od toho dnešního mírně lišil.

SVÍČKAŘI

MYDLÁŘI

RADMILA DOLEČKOVÁ

- Řemeslník vyrábějící různá mýdla z tuků.

- Poprvé začalo mýdlo pronikat na území českého království ještě v době, kdy na trůnu usedali Přemyslovci. Za panování krále Jiřího z Poděbrad, konkrétně v roce 1464, pak vznikl v Praze mydlářský cech. Později se zrodily cechy v Chrudimi, Hradci Králové, Plzni, Třebíči, Českém Krumlově i jinde...Řemeslo začalo rozkvétat. Ale hospodyňky v zemích Koruny české si vyráběly mýdlo samy doma, a to dlouhá staletí.
- Významní mydláři byli František Otta a Georg Schicht
- Mydlářství ale nebylo zrovna z těch nejpříjemnějších prací, protože továrny nepříjemně páchly kvůli různým tukům, a tak to byla poněkud nepříjemná práce.

ŘEZNÍCI A UZENÁŘI

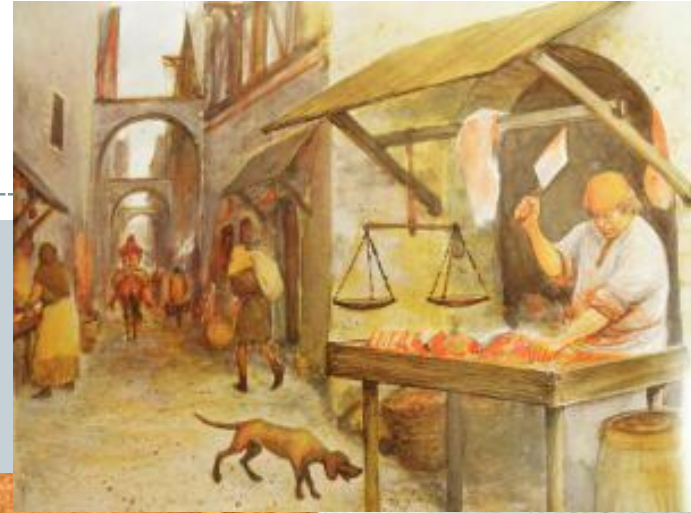

PAVEL ŠŮSTEK

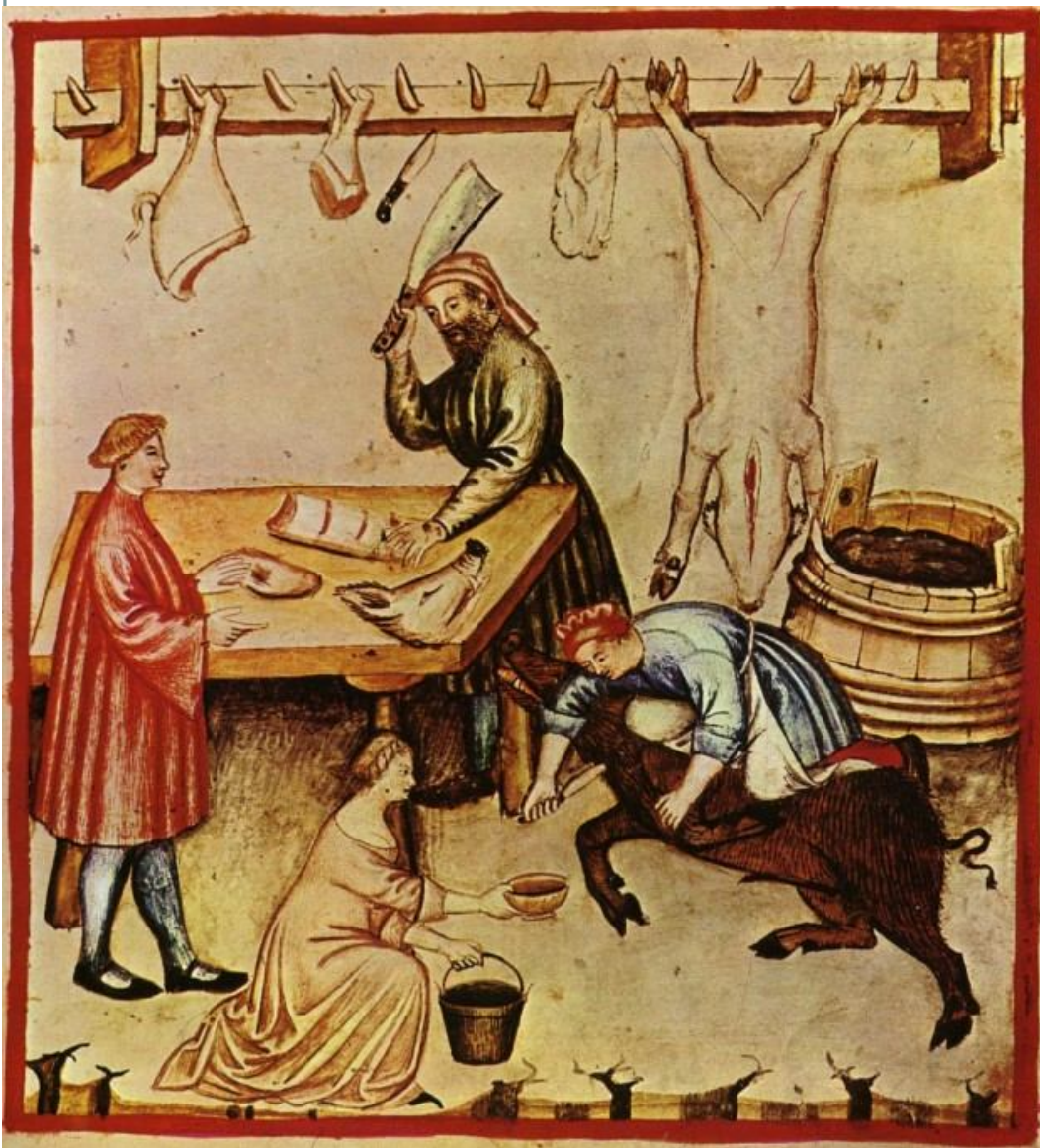
- Řezníci jako vážený cech měli jít již v roce 1283 v královském průvodu, a to na čele všech řemesel hned za městskou radou, což bylo velké ocenění. Tato informace je z královského města Prahy při vítání krále Václava II. Od té doby byli vždy na prvním místě u všech významných událostí a slavností, týkajících se králů.

- V roce 1341-1343 vznikaly řeznické krámy. V této době král Jan potvrdil, že nikdo nesmí být do cechu řeznického přijat, když nebyl synem neb dědicem mistra řeznického, aneb když nepřijal za manželku dceru neb vdovu po mistru řeznickém.

- Řezníci i přes přetrvávající domácí chování zvířat se ve městech uživili. Zabývali se hlavně prodejem čerstvého masa. Brzy se toto odvětví štěpilo na další povolání, např. jateční pracovali na jatkách zvaných též kytlof.

Řezníci

LOJOVNÍCI

ELIŠKA VEČEŘOVÁ

Lojovníci

- řemeslník zabývající se výkupem a škvařením tvrdých živočišných tuků za účelem získání loje – suroviny pro výrobu mýdla, stearinu, a margarinu či užívaného k napuštění usní, vlny před spřádáním, mazadla a jiné.
- škvaří lůj z živočišného tuku a surovinu prodává mydlářům či, jirchářům; rovněž vyrábí svíčky lojové - s olejem či petrolejem hlavní zdroj světla měst, chrámů a hradů; podobnou činností se zabývá Voskař

Bednáři a židelníci

DOMINIK ČAGÁNEK

Bednáři a židelníce

- Bednářské řemeslo se s postupnou specializací začalo rozčleňovat na bednáře, bečváře, neckáře, korytníky, pouzderníky a další. Bednář vyráběl běžné dřevěné nádoby z bílého měkkého dřeva - štoudve, vany, dřezy, necky, škopky, máselnice, konve, bečky atd.
- Řemeslo vzkvétalo již za Přemysla Otakara II. a to díky rozšíření městského obchodu a růstu pivovarů. V 15. století už byli bednáři zastoupeni v každém městě a vytvářeli samostatné cechovní organizace. V 17. století se bednářství a bečvářství spojilo do jednotného označení cechu- bednářství. Obrovská poptávka po bednářských výrobcích vedla v 19. století k postupnému přesunu z ruční manuální práce ke strojní výrobě.

Hrnčířství

IVETA ČECHMANOVÁ

Hrnčířství

- výroba jemné keramiky , zejména nádob z plastické hlíny
- V neolitu bylo hrnčířství důležité a velmi rozšířené řemeslo. Již kolem 6. tisíciletí př. n. l. byl v Mezopotámii objeven hrnčířský kruh, který usnadnil výrobu. Od 10. století př. n. l. vznikla v oblasti Středomoří střediska vyspělého hrnčířství, která vyráběla krásné a kvalitní nádoby, obzvláště na export.
- Od **pozdního středověku** vyráběli hrnčíři také kachle na stavbu kamen, obvykle polévané a často bohatě zdobené. Velký rozkvět zažilo hrnčířství v 16. století v severní Itálii, kde vznikla také dokonalejší [fajáns](#) a [majolika](#) s bohatou malovanou výzdobou.

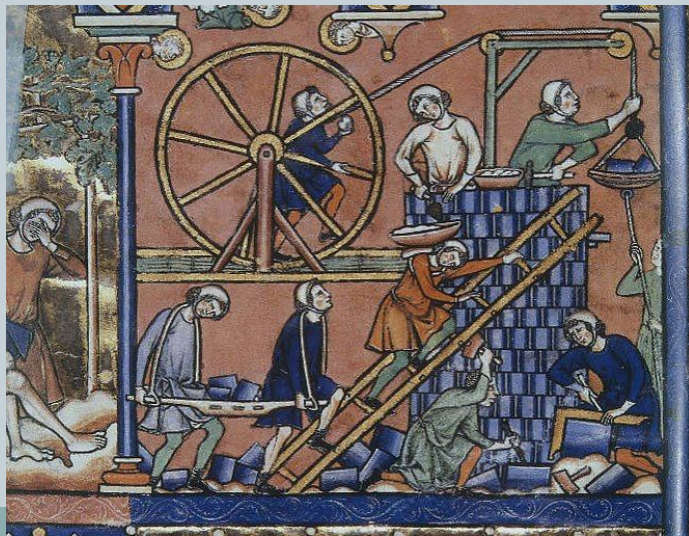
Kameníci

VERONIKA MINAŘÍKOVÁ

• Kamenictví

- je jedním z nejstarších oborů lidské činnosti
- Používání kamene jako materiálu na výrobu nástrojů trvá už od doby kamenné.
- je řemeslný obor, jehož náplní je opracování kamene
- Řemeslník v oboru kamenictví se nazývá kameník.
- Ve středověku bylo toto řemeslo cechově organizováno spolu se zedníky až do roku 1858. Od 2. poloviny 18. století se začíná kámen těžit průmyslově. Kamenický mistr si buď pronajímal lom, odkud čerpal materiál, anebo se zpracovávaly izolované balvany
- Kameníci byli placeni za každý kámen
- Do kamene vytesali značku na důkaz, že je jejich dílem
- Patrony lamačů a kameníků byli sv. Roch, sv. Josef, někde sv. Barbora a sv. Prokop.
- činností kameníků bylo zejména zpracování kamene a jeho sestavování do celků

Apatykáři

Dominika Páterová

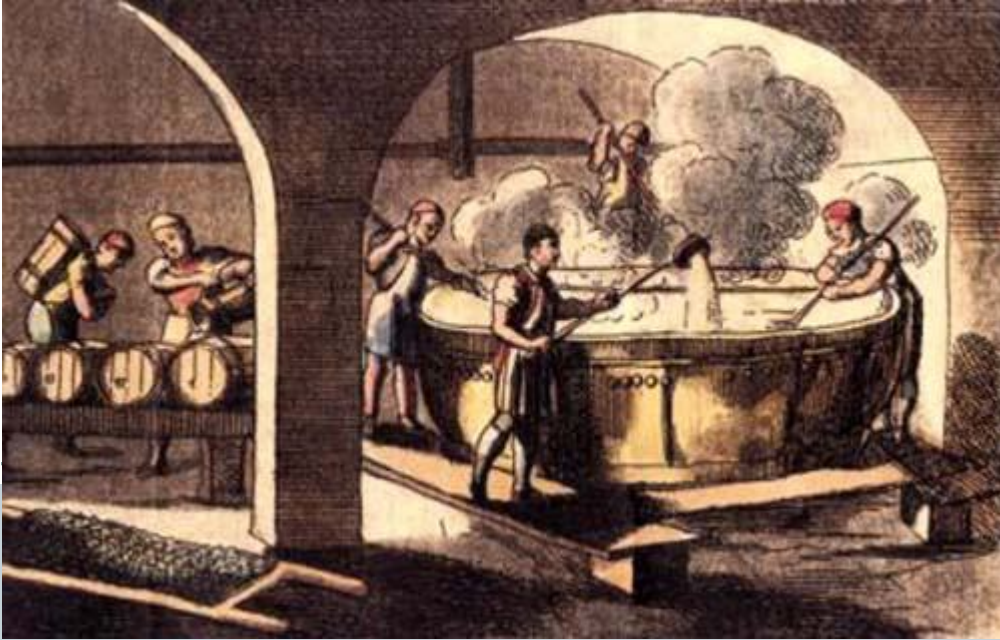
APATYKÁŘI

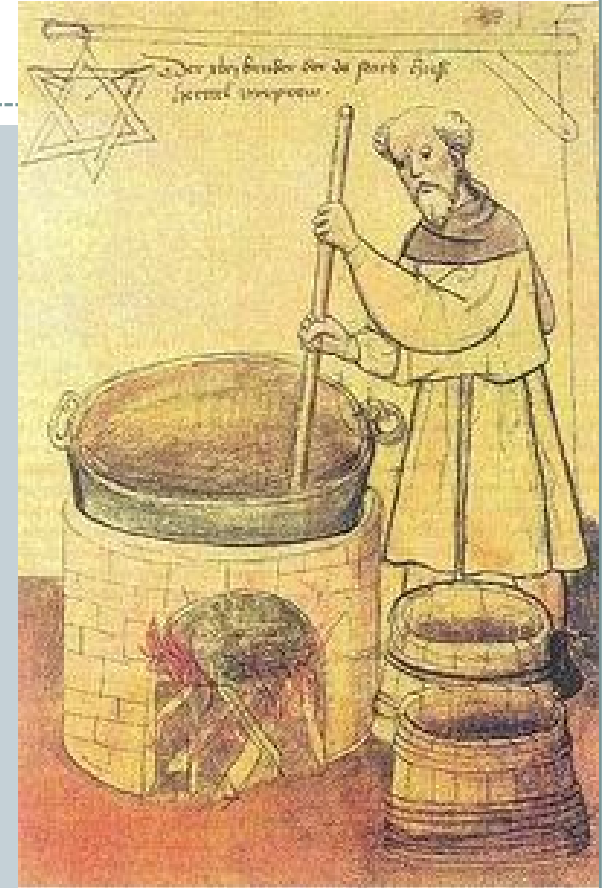
Pivovarníci

ADAM KADLČÍK

PIVO

Stuhaři

• V ROCE 1154 PŘIŠLI DO ZEMĚ FRANŠTÍ PŘISTĚHOVALCI, KTEŘÍ ZAVEDLI PĚSTOVÁNÍ LNU A TKALCOVSTVÍ.

• STUHA JE ÚZKÁ PLOŠNÁ TEXTILIE S PEVNÝMI OKRAJI TKANÁ DO PROUŽKU, MÁ DVĚ SOUSTAVY NITÍ NA SEBE KOLMÉ.

- STUHY JSOU PLÁTNOVÉ, KEPROVÉ, ATLASOVÉ, SATÉNOVÉ, SAMETOVÉ.
- DŘÍVE BYLY STUHAMI ZDOBENY KNOFLÍKY.
- STUHY TAKÉ SLOUŽILY K ZAPÍNÁNÍ KNOFLÍKŮ.

STUHAŘI

BARBORA LIŠKOVÁ

1871

→ hodné volánky

KOMPLETACE: ING.MIRIAM VANDOVÁ